

Şiirlerde Kısıtılmışlığım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Mart 2017

Zamanın tükettiğini sanırdım insanı,
Bilemedim insanın zamanı çarçur ettiğini,
Desem bir yalan da ben mi ekeceğim andıkça aşkın sızısını?

Dediklerim mademki racon kesiyor hangi ahkâmsa
Yüreğin terennüm bildiği
Bir de yüksek voltajlı bir ölüm adeta
Şiirlerde kısıtılmışlığım:
Hanidir nidalarımı çalan adamlara kızgınım
Bir de ellerinde bez, kova
Tebeşir izlerimi silen kadınlara isyanım.
Öyle ya; çünkü çocuğum bizimkilerinin nazarında,
Bizden bilindik bir seyir yine
Yürek martaval okumaktan geri duramazken.

Sahi nerede kalmıştım, demelere mi gebeyim yine?
Doğuma sancılı girmekse boynumun borcu
Eyvallah şiir yürekli mizacı sevdiklerimle örülü dünyamda
Yine satır başı yaptığım bir gece.

Geceyi mimlerken şair
Ve derine gömmüşken sevgisini,
Seyrine de doyum olmaz hani sevgili bildiğim bir cümleyi
Daha evlat edinmenin verdiği hazla
Rükûa durduğum o mihenk taşı.

Mademki yüreğin yoldaşı,
Ne duruyorsun sefil kalem,
Bir de demediklerimi desem
Nasıl ölümlere maruz kalacağım kim bilir?
Önce bir imla hatası
Derken yüreğin kayıp hizası
Bir de dış bilemediğim imgelere verdiğim selamı almazken şair,
Hem kim demişse ne güzel eylemiş:
Ben seni ölümüne sevdim.

Ve son bir koz daha yine Őirin damı
Bir nakarat kıvamında
Kapsamlı bir var olma telaşı ya da en iyisi
Sus payı bir söylem farz et ne varsa söylemediğim,
Bir de kovuğunda kaç hezeyan biriktirmişse
Yüreğın kayıp naşı;
Hem de düşkün bir sevda nispetinde
Ne de olsa gidip gelmelerinden mesulüm
Yorgun yüreğın fıtratı mademki gizlenmiş
Bu son Őiirde.